

[Hanne Reintoft.]

bejdsløshedsunderstøttelsen antyder, at der er nogle, der hellere vil have understøttelse. Hvis man har megen kontakt med dem, der går arbejdsløse for øjeblikket, bør man vide, i hvert fald hvis man vil give sig af med politik og hævde, at man taler befolkningens sag, at der ikke er noget så nedværdigende og noget, der gør én så uheldig, som når man går med tomme hænder og gerne vil arbejde, når man går rundt og gerne vil sørge for sin familie, gerne bygge sit hjem op og ikke kan komme til det på grund af en udygtig og asocial politik. Det medfører forstemning, dårligt humør; det medfører, at man kommer ind i den sociale deroute, som vi i vore sociale programmer alle sammen påstår at vi skal undgå. Lad mig indtrængende igen anmode om, at vi prøver at stille et program op, så vi undgår denne fuldstændig idiotiske arbejdsløshed, som på lang sigt kun rammer det samfund, der vil øge sin produktion, øge sin økonomiske stilling.

I økonomisk oversigt for august i år nævnes det, at beskæftigelsen er svækket — det er dog for en gangs skyld en indrømmelse — uanset arbejdstidsforkortelsen pr. 1. september 1970. Denne indrømmelse af svækkelsen burde i øvrigt give arbejdsministeren og andre noget at tænke over. Jeg fik selv her i sommer et svar fra arbejdsministeren om, at han ikke kunne få øje på, at der var nogen svækkelse i beskæftigelsen. Svækkelsen af denne beskæftigelse i den første halvdel af 1971 øgede faldet i timetallet, og i årets første fem måneder her antallet af udførte arbejdstimer ligget ca. 4 pct. under 1970-tallene. Det skulle være til at få øje på for den minister, der har ansvaret for landets arbejdssituation. Hvis vi ser på de enkelte erhvervsgrøne, er det ikke noget nyt, at arbejdskraften i landbruget er formindsket, men det er noget nyt, at beskæftigelsen i bygge- og anlægsvirksomheden i årets første halvdel har ligget lavere end året før. Det er beskæftigelsen ved nybyggeriet, der falder konstant, og vi ved erfaringsmæssigt, at denne tendens vil brede sig til andre erhvervsgrøne. Det har man også set gennem årene, når vi har været i lignende situationer.

Når finansplanen for 1972 skønner, at arbejdsløshedsprocenten vil falde under 3 på årsbasis, er det ønsketænkning, der ikke kan

begrundes sagligt. Principielt er det i øvrigt ligegyldigt, om arbejdsløshedsprocenten er på 3 eller 4, for retten til arbejde, passende og vellønnet arbejde, er en simpel menneskerettighed, som ikke kan tilsidesættes eller retfærdiggøres med henvisning til, at procenten ligger på det ene eller det andet tal. Det er en ret, vi har, en ret, som vi dog også i og for sig nævner i grundloven. Vi ved fra de socialistiske lande, at produktionen kan udbygges og planlægges, så der altid er sådant passende og vellønnet arbejde til alle.

Vi har undersøgt mulighederne for at sikre beskæftigelsen her i landet, og jeg vil gerne forelægge 5 punkter til en øjeblikkelig sikring af beskæftigelsen. For det første må der igangsættes offentlige civile bygge- og anlægsarbejder med hovedvægt på skoler, uddannelsessteder, plejehjem og børneinstitutioner. Jeg vil gerne medgive LO-formanden, at vi heller ikke har noget imod at udbygge slusen i Hvide Sande, men at vi nok synes, vi skulle have et lidt videre perspektiv, hvis det skal være en egentlig plan ud over klitarbejde. Statistikken på disse områder er ret svært tilgængelig, men jeg har gjort mig den ulejlighed at undersøge det på et enkelt område; vi har talt op f. eks. plejehjemspladserne og fundet, at der findes 45 kommuner, der har færre private og offentlige pleje- og alderdomspladser end 0,5 pct. af det kommunale indbyggertal i de tilsvarende kommuner. Professor Erik Strömgren i Århus har udtalt sig om behovet for pladser på plejehjem, og man skønner, at der er et behov på ca. 1,5 pct. af indbyggertallet. Dette behov er kun dækket i 15 af landet kommuner, mens 262 kommuner ikke kan opfylde dette beskedne krav, mens der ligger patienter på vores hospitaler — udgiften til en hospitalsplads er det tredobbelte — og mens vores bygningsarbejdere går ledige og belaster det offentlige budget med en arbejdsløshedsunderstøttelse, som de nødigt vil have, fordi de meget hellere vil tjene en normal ugeløn og være med til at dække samfundets naturlige behov for socialt byggeri. Disse små tal afspejler lidt af misforholdet mellem regeringens nedskæring af kommunernes lånemuligheder og den stigende arbejdsløshed.

Der er et stort behov for offentlige bygge- og anlægsarbejder, og så findes der samtidig